

AZ IMA EREJE – KÖZBENJÁRÓ IMÁDSÁG

Július 18., szombat délután

Meg kell tapasztalnunk a Szentlélek megújító erejét, amit pünkösdkor a tanítványok is megtapasztalhattak. A következőket olvashatjuk az esetről: miután imádkoztak, megrendült a hely, ahol összegyűltek; mindannyian betöltek Szentlélekkel, és bátran hirdették Isten Igéjét. A tömeg pedig egy szívvel és lélekkel hitt. Senki sem állította, hogy a javak, amikkel rendelkezik, az övéi lennének. Eltávolították a szívükből az önzést. „Az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon.” – *Reflecting Christ*, 241. o.

Az apostolok Krisztus kegyelme által fejlődtek. Őszinte odaadás és alázatos, komoly ima vonta őket szoros közösségbe Jézussal. Együtt ültek vele mennyei helyeken. Az apostolok tudatában voltak nagy adósságuknak. Komoly, állhatatos imával nyerték el a Szentlélek adományát, majd a lélekmentés felelősségének súlyával terhelve, lelkesen nekivágtak, hogy terjesszék a kereszt üzenetét. Munkájuk nyomán számos lélek tért a sötétségből a világoosságra, és sok gyülekezet alakult.

Mi talán kevésbé buzgók legyünk, mint az apostolok? Ne igényeljük élő hittel az ígéreteket, melyek lelkük mélyéig megindították őket, hogy fölkérjék az Úr Jézust, tegyen eleget ígéretének: „Kérjete és adatik néktek” (Jn 16:24)? A ma esedékes Szentlélek talán nem a komoly, kitartó ima felelete lesz-e, és nem tölti-e meg hatalommal az embereket? Isten ma is ugyanazt mondja imádkozó, bízó, hívő munkásainak, akik megnyitják azok előtt a Szentírást, akik nem ismerik az abban rejlő értékes igazságot: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Ma mégis miért olyan ernyedtt és csüggedt a gyülekezet? – *Bizonyosságtételek*, 7. köt., 32. o.

Nem személyválogató az Isten, akit szolgálunk. Aki Salamonnak bölcs ítélőképességet adott, ma is kész ugyanezt az áldást adni gyermekeinek. „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége – jelenti ki Igéje –, kérjen bölcsességet Istentől, aki készságesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” (Jak 1:5) Ha valaki – aki terhet hordoz – jobban vágyik bölcsességre, mint gazdagságra, hatalomra és hírnévre, nem fog csalódní. Nemcsak azt tanulja meg a nagy Tanítótól, hogy mit tegyen, hanem azt is, hogyan tegye azt Isten tetszésére.

Amíg a mennynek szenteli életét az Úr által jó ítélőképességgel, tisztánlátással, tehetséggel megáldott ember, addig nem vágyik magas pozícióra, és nem akar uralkodni. Bár szükséges, hogy emberek felelősséget is hordozzanak, de az igazi vezető, ahelyett, hogy elsőbbségért küzdene, inkább értelmes szívért imádkozik, hogy különbséget tudjon tenni jó és rossz között. – *Próféták és királyok*, 31. o.

Július 19., vasárnap – Kozmikus küzdelem

Jézus nem biztatta őket könnyű munkával, ellenben megmutatta, hogy a gonosz milyen szörnyű fegyverekkel száll szembe velük. Küzdeniük kell majd „fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12). Ebben a harcban azonban nem lesznek egyedül, mert Ő velük van, és ha hittel haladnak előre, a Mindenható pajzsa fedi be őket. Meghagyta nekik, hogy bátran és állhatatosan küzdjenek, mert a mennyei seregek Vezetője küzd velük egy sorban, aki hatalmasabb mindenkinél. Minden intézkedést megtett, hogy feladatukat végrehajthassák, és az eredményért Ő vállalt felelősséget. Amíg szavára hallgatnak, és vele egyetértésben dolgoznak, nem vallhatnak kudarcot. Menjete el minden néphez – szól hozzájuk –, a világ legtávolabbi részeire is, én ott is veletek leszek. Hittel és bizalommal dolgozzatok, mert én nem hagylak el benneteket sohasem. Mindenkor veletek leszek, hogy segítsek a kötelességeitek teljesítésében. Vezetlek, vigasztallak, megszentellek, támogatlak benneteket, hogy olyan szavakat szóljatok, amelyek az emberek figyelmét a menny felé irányítják. – *Az apostolok története*, 29. o.

Láthatatlan ellenséggel kell szembeszállnunk. A sötétség hatalmaságainak gonosz emberek az eszközei. Rajtuk keresztül ügýködnek.

Lelki tisztánlátás híján a lélek nem ismeri fel az ellenfél csapdáit, így tőrbe esik, megbotlik, elesik. Aki győzni akar, szilárdan ragadja meg Krisztust. Ne tekintsen vissza, hanem mindenkor nézzen fölfelé. Álljon a Közbenjáró mellé, Őt ragadja meg; törekedjen egyre magasabb szintet elérni. Ne adjon teret a testnek, hogy kielégítse bűnös kívánságát. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1094. o.

Isten törvényének megdöntésére Sátán az első erőfeszítését a menny bűntelen lakói között kezdte meg. Ez a kísérlete egy ideig eredményesnek látszott. Az angyali sereg nagy részét megtévesztette. Sátánnak ez a látszólagos diadala azonban vereséggel és veszteséggel, az Istentől való elkülönüléssel és a mennyből való száműzetéssel végződött...

Ezrek és ezrek ajkáról visszhangzik ma is ugyanaz a lázadó panasz Isten ellen. Nem látják be, hogyha Ő megfosztana bennünket a választás szabadságától, akkor elrabolná azt az előjogunkat, hogy értelmes lényekként éljünk, és pusztán gépies teremtményekké tenne bennünket. Az Úrnak nem az a szándéka, hogy az akaratunkon uralkodjon. Isten szabad erkölcsi lényeknek teremtett bennünket. Hasonlóan az összes többi világok lényeihez, nekünk is alá kell vetnünk magunkat az engedelmesség próbájának. Sohasem kerülünk olyan helyzetbe, hogy a gonosznak való behódolásunk elkerülhetetlen legyen. Soha semmi olyan kísértés vagy próbatétel nem érhet bennünket, amelynek képtelenek lennénk ellenállni. Isten olyan bőségesen gondoskodott rólunk, és látott el bennünket mindazzal, amire szükségünk van, hogy egyáltalán nem kell vereséget szenvednünk a Sátánnal való küzdelmünkben. – *Pátriárkák és próféták*, 331–332. o.

Július 20., hétfő – Jézus az igazi közbenjáró

Senki életében nem volt annyi munka, olyan felelősség, mint Jézuséban, mégis hányszor találjuk Őt imában! Milyen folyamatos kapcsolatban állt Istennel! Földi életének történetében újra és újra ilyen feljegyzéseket találunk: „Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén kiment, és elment egy pusztá helyre, és ott imádkozott.” (Mk 1:35) „Nagy sokaság gyűlt egybe, hogy Őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. De Ő félrevonult a pusztába, és imádkozott.” (Lk 5:15–16) „Lőn azokban a napokban, kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.” (Lk 6:12)

Teljesen másoknak szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy visszavonuljon az átmenő utazóforgalomtól és az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyöngeségeink, szükségleteink része, tökéletesen Istentől függött, és az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínzásokat szenvedett el. De az Úrral való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, vigaszra, öröme lelt. – *Jézus élete*, 362. o.

Amikor azt mondta, hogy az aratnivaló sok, de a munkás kevés, nem a szüntelen munkálkodás szükségességét kötötte tanítványai lelkére, hanem így szólt: „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.” (Mt 9:38) (...)

Mihelyst fokozódik az ember aktivitása, és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima, és megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is az a veszély fenyeget, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünkől akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelen Jézusra kell tekintenünk, és felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan kell dolgoznunk az elveszettek megmentéséért, szakítsunk időt az elmélkedésre, imádkozásra, Isten Igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégésnek, jónak. – *Jézus élete*, 361–362. o.

Napjainkban sokan Péterhez hasonló helyzetben vannak, aki öntelten hangoztatta, hogy nem tagadja meg Urát. Ám az önbizalom miatt ők Sátán csalásainak könnyű prédájává válnak. Akik felismerik a gyengeségüket, a saját énjüknél hatalmasabb erőben bíznak. És miközben Istent szemlélik, az ördög már nem árthat nekik. Viszont akik önmagukban bíznak, könnyen vereséget szenvednek. Ne feledjük, hogy ha eltekintünk az Istentől kapott figyelmeztetésektől, akkor bukás vár ránk. Krisztus nem tudja megóvni azokat, akik kéretlenül is az ellenség területére lépnek. Az öntelt embert – aki mintha többet tudna Uránál – magára és vélt erejére hagyja. Ezt követi a szenvedés, a megcsónkított élet, vagy lehet, hogy a veszteség és a halál. – *Our High Calling*, 307. o.

Július 21., kedd – Pál közbenjáró imádságai

A közbenjárás aranyfonál, amely összeköti a korlátolt embert a végtelen Istennel. Az ember, akinek a megváltásáért Krisztus meghalt, kitaróan könyörög az Atya trónjához, kérését átveszi Jézus, aki a vérével váltotta meg őt. Nagy Főpapunk saját feddhetetlenségét tulajdonítja az őszintén fohászkozó embernek, és így Krisztus imája egyesül az imádkozó könyörgésével.

Az Üdvözítő arra bátorította követőit, hogy szüntelenül imádkozzanak. Ez nem azt jelenti, hogy folyton térdelnünk kellene, de az ima legyen lelkünk lélegzetvétele. Bárhol is vagyunk, titokban elmondott kéréseinket küldjük fel Istenhez, mert Jézus, az Ügyvédünk könyörög értünk, és kéréseinket feddhetetlenségének tömjénfüstjével elegyítve tárja az Atya elé. – *That I May Know Him*, 78. o.

A Krisztus szeretetét megízlelő szív vágyakozni fog arra, hogy egyre bőségebb szeretetáramlattá válhasson. Ha adtok, még nagyobb mértékben fogtok kapni is. A lélek számára minden isteni kinyilatkoztatás gyarapítja az ismeret és a szeretet képességét. A szív folyamatosan könyörög: „Még többet terőlád”, a Szentírás pedig minden esetben így válaszol: „Sokkal többet.” (...)

Jézus Krisztus élete tele volt Isten mennyei szeretetének üzenetével. Kimondhatatlanul vágyott arra, hogy ezt a szeretetet még bőségebben adhassa át másoknak is. Arcáról irgalom ragyogott, magatartását kegyelem, alázat, igazság és szeretet jellemezte. Küzdő egyházának minden tagja ugyanolyan jellemtulajdonságokról tegeyen bizonyosságot, ha a győzedelmes egyházhoz szeretne csatlakozni.

Krisztus szeretete olyan nagy és annyira dicsőséges, hogy hozzá viszonyítva minden emberi szemmel értéknek tartott dolog elhalványul és jelentőségét veszti. Ezt megértve felkiáltunk: „Ó, micsoda Isten szeretetének gazdagsága, melyet az Ő egyszülött Fia által ajándékozott!” – *Our High Calling*, 366. o.

Pált fogságában Isten kegyelme erősítette meg, és tette lehetővé számára, hogy nyomorúságában is örvendhessen. Teljes hittel és bizonyossággal írta a filippi testvéreknek, hogy fogsága az evangélium haladására szolgált...

Az apostolnak ez a tapasztalata tanulságot nyújt számunkra, mivel feltárja előttünk Isten munkamódszerét. Az Úr győzelemmé változtat

hatja azt, amit mi eredménytelenségnek és vereségnek látunk. Benünket az a veszély fenyeget, hogy megfélemlünk Istenről, és csak a láthatókra nézünk ahelyett, hogy a hit szemével tekintenénk a láthatatlanra. Ha azután szerencsétlenség és nyomorúság szakad ránk, azonnal készek vagyunk megvádolni Istent, hogy elhanyagol, és kegyetlen hozzánk. Ha jónak látja, hogy hasznavehetőségünket valamilyen irányban korlátozza, bánkódunk miatta, mert nem gondoljunk bele, hogy Ő így is csak a javunkat akarja. Bárcsak megtanulnánk, hogy a csapások az Úr magasztos tervének részét képezik; hogy a keresztyén a nyomorúság ostora alatt néha többet tehet Mesteréért, mintha nyilvános szolgálatában munkálkodna. – *Az apostolok története*, 480–481. o.

Július 22., szerda – Láthatatlan erők munkája

Mennyei angyalok vannak kirendelve, hogy választ hozzanak azoknak, akik önzetlenül munkálkodnak Isten művében. A legmagasabb mennyei beosztásban levő angyalok kapták feladatul, hogy megoldják azok kéréseit, akik az ügy előrehaladása érdekében fohászknak Istenhez. Minden egyes angyalnak megvan a maga egyéni feladata, amit semmiképpen sem hagyhat el. Ha távozna, a sötétség erői azonnal előnyhöz jutnának.

Nap mint nap zajlik a jó és a gonosz közötti küzdelem. Miért nem ismerik fel e munka intenzitását azok, akik számos lehetőséget és alkalmat kaptak? Ezt nekik kellene meglátniuk. Isten a vezető. Nagy hatalma által vezeti és ellenőrzése tartja alatt a földi hatalmasságokat. És szolgálói által Ő végzi el azt a munkát, ami már a föld megalapítása óta tervbe lett véve. – *Lift Him Up*, 370. o.

Népünk nem érti meg, ahogyan érteniük kellene a láthatatlan eszközök közti nagy küzdelmet, a viszálykodást a hű és az elpártolt angyalok között. Gonosz angyalok folytonosan munkálkodnak, támadásuk irányát tervezve, parancsnokokként ellenőrizve királyokat, uralkodókat és elpártolt emberi erőket... Arra hívom Krisztus szolgálóit, értessék meg minden hatáskörükbe kerülővel az angyalok szolgálatának igazságát. Ne bocsátkozzanak alaptalan képzelgésekbe. Az írott Ige az egyedüli biztonságunk. Könyörögjünk, mint Dániel, hogy értelmes mennyei lények őrkdjenek fölöttünk. Az angyalokat mint szolgáló lelkeket küldi az Úr, hogy szolgálják az üdvösség örököseit. Imádkozzatok, testvé-

reim, könyörögjete, ahogy még sohasem esedeztetek. Hiszen még nem készültünk fel az Úr eljövetelére. Alapos belső lelki munkát kell elvégeznünk az örökkévalóság számára. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1173. o.

Milyen nagy kitüntetésben részesíti Dánielt a mennyei Fenség! Vigasztalja remegő szolgáját, és biztosítja, hogy imái meghallgatásra találtak. Fohásza meghallgatásaként Gábrriel angyalt elküldik, hogy megindítsa a perzsa király szívét. A három hét folyamán, mialatt Dániel böjtölt és imádkozott, a király szíve ellenállt Isten Lelke befolyásának. Erre Mihály arkangyal, az ég Fejedelme küldetik el, hogy a király szívét megváltoztassa...

Dániel odaadó szolgája volt a Mindenhatónak. Hosszú élete Mestere szolgálatában végzett nemes cselekedetek sorozata volt. Jellemtisztségánál és rendíthetetlen hiténél csak alázatossága és töredelme volt nagyobb. Joggal hangsúlyozhatjuk: Dániel élete az igazi jámborság és szentség Isten Lelkétől ihletett példaképe. – *Megszentelt élet*, 51–52. o.

Július 23., csütörtök – Fókuszban az imádság

A megszokott, betanult imaszövegek egyszerű ismétlése – anélkül, hogy szívünk Isten után vágyakozna – ugyanaz, mint a „pogányok szócséplése”.

Az ima nem jelenti a bűnök kiengesztelését: önmagában sem ereje, sem érdeme nincs. A sok szép szó – amely rendelkezésünkre áll – nem ér fel egyetlen szent kívánsággal sem. A legművészebben összeállított imák is csak üres szavak, ha nem a szív őszinte érzelmeit fejezik ki. Azonban a megtört és alázatos szívből fakadó ima – amelyben a lélek egyszerű vágyát tárja fel, mint amikor valaki a barátját kéri valamire, annak biztos tudatában, hogy meg is hallgatja – a hit imája. Isten nem kíván szertartásos, csupán formai hódolatot; azonban a bűneinek és gyengeségének tudatától megtört szív kiáltása utat talál irgalmas Atyánkhoz. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 86. o.

Jézus maga is gyakran imádkozott, amikor köztünk járt. Magára vette fogyatkozásainkat, gyengeségeinket, és áhítattal kért mennyei Atyjától támogatást és segítséget, hogy kötelességeire és próbáira felvértezzék. Minden tekintetben Ő a mi példaképünk, gyengeségünkben testvérünk, aki „megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan”

(Zsid 4:15), de mint az egyedüli bűntelen, természete visszariadt a gonosztól; lelki fájdalmakat és kínokat szenvedett el a bűnös világban. Emberi mivolta az imát szükségletévé és kiváltságává tette. Atyjával való közösségében vigaszt és örömet talált. Ha tehát az emberiség Megváltója, Isten Fia szükségét érezte az imának, mennyivel inkább fontos, hogy mi, bűnös, gyenge emberek is felismerjük annak szükségét, hogy bensőségesen és állandóan imádkozzunk Istenhez!

Mennyei Atyánk arra vár, hogy ránk árasztassa az áldások teljességét. Kiváltságunk, hogy szüntelenül merítsünk és igyunk határtalan szeretete forrásából. Nem különös mégis, hogy olyan keveset imádkozunk?! Isten mindig kész meghallgatni legkisebb gyermekének is a szívből fakadó imáját, mi mégis olyan kevés hajlandóságot mutatunk, hogy az Úr elé vigyük kívánságainkat. Vajon mit gondolnak a mennyei angyalok a gyenge, elhagyott és kísértésnek kitett emberiségről, mikor látják, hogy Isten végtelen szeretete sokkal többet óhajt nekik adni, mint amennyit kérni tudnának, de ők ennek ellenére annyira keveset imádkoznak, és olyan kishitűek?! Az angyaloknak öröm az Atyát szolgálni és a közelében tartózkodni. Legnagyobb örömük, hogy Istennel közösségben lehetnek; ám e föld fiai, akiknek pedig olyan nagy szükségük van arra a segítségre, amit egyedül Ő adhat meg, elégedetteknek látszanak Isten Lelkének világossága és a vele való közösség nélkül is.
– *Jézushoz vezető út*, 93–94. o.

Akik Krisztusban maradnak, azt a bátorítást kapták, hogy az Atya meghallgatja őket, ha szívesen cselekszik az Ő akaratát. Nem betanult imát, nem csak szóáradatot mondanak, hanem teljes bizalommal és alázattal járulnak az Úr elé, mint szerető gyermek az édesapja elé, és Jézus nevében tárják nehézségeiket, félelmeiket és bűneiket Isten elé. Könnyörgésük után pedig a megbocsátó szeretet és a támogató kegyelem biztosításának örömeivel távoznak az Úr jelenlétéből. – *Our High Calling*, 147. o.

Július 24., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyágtételek, 7. köt., „Fáradozzunk a gyülekezet tagjaiért” című fejezet.